

Никола Вапцаров
Денонощно сняг вали...

Денонощно сняг вали,
сняг студен, озлобен,
като мънички игли
той се впива и забива
в всеки, който ще рече
пътя му да пресече.

Кучето лежи отвън –
няма къща – никъде?
Де да сложи то за сън
своята глава, не знае.
А снегът боде, боде
упорито и сърдито
и за никого нехае.

Кучето скимти и плаче:
– Ах, палач, ох палач,
не разбираш ти от плач,
ни от гняв, ни от молби –
да заспя ме остави!

Ах да дойде лятос, аз
къщичка ще си направя,
топла къща... и в захлас
ще почивам в нея аз,
но почакай до тогава!

Дойде лято. Псето мисли:
„Що ми трябва къща мен?
Не от мързел, не от лен,
но защо излишен труд?
Таз година няма студ,
няма да вали, нали?“

Празни мисли! Сняг вали
всяка зима. Мисли псето
къща да си построи,
само вълн да размрази,
да се махне този сняг.

Но когато дойде лето,

но когато дойде пек,
псето – знаете – проклето
страшно много го мързи.

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11395>]